

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu: 4117223195
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4117223195.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: VEMEX ENERGO, s. r. o., so sídlom Moyzesova 936/5, Bratislava, IČO: 35 853 441, zast.: JUDr. Alena Arbetová, advokátkou so sídlom Holíč, Námestie Sv. Martina č. 3A, proti žalovanému: ZOBORTRANS EU, s. r. o., so sídlom Karpatské námestie 10A, 831 06 Bratislava, IČO: 50 307 517, zast.: JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Štúrova 13, 949 01 Nitra, IČO: 47 249 650, o 4.844,71 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 27Cb/64/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/114/2018-166 zo dňa 24.8.2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného z a m i e t a .

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 27Cb/64/2017-97 zo dňa 14.3.2018 v prvom výroku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.844,71 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,03% zo sumy 4.844,71 eur za každý deň omeškania odo dňa 16.03.2017 do zaplatenia. Druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie dodávky zemného plynu do označeného odberného miesta, ktoré prešlo v dôsledku Zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 01.08.2016 na žalovaného. Povinnosť dodať plyn bola splnená umožnením odberateľovi plyn odobrať, čo v konaní nebolo sporné. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že na žalovaného s predajom časti podniku prešla aj povinnosť uhradiť žalobcovi cenu dodaného zemného plynu. Zo zmluvy o predaji časti podniku bolo nepochybné, že prevádzaná časť podniku, označená ako „Doprava Dvorčianska“, je samostatným organizačným útvarom predávajúceho. Daná časť podniku predstavovala priemyselný areál na adrese Nitra, Dvorčianska č. 74. V rámci predaja

časti podniku došlo aj k prevodu nehnuteľností v tomto areáli, vedených na LV č. XXXX, z ktorého vyplynulo, že titulom ich nadobudnutia je Zmluva o predaji časti podniku. Žalovaný sa stal nástupcom definovanej časti podniku a podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na neho prešli všetky práva a povinnosti, ktoré sa týkajú tejto časti podniku. Skutočnosť, že priamo zmluvný záväzok zo Zmluvy o združenej dodávke plynu zo dňa 15.12.2015 nie je v Zmluve o predaji časti podniku uvedený v zozname prechádzajúcich záväzkov z predávajúceho na kupujúceho, neznamená, že tento nebol súčasťou prevádzanej časti podniku.

3. Na kupujúceho prešli všetky práva a záväzky, ktoré slúžia k prevádzkovaniu predávanej časti podniku, a je nepochybné, že dodávka zemného plynu do tohto odberného miesta bola súčasťou prevádzky areálu na Dvorčianskej, a teda aj táto prešla na žalovaného ako kupujúceho. Cena dodávky zemného plynu bola vyúčtovaná za december 2016, v tomto čase už bol areál na Dvorčianskej vo vlastníctve žalovaného a tento ho používal na prevádzkovanie svojej činnosti. Uvedené preukazovala skutočnosť, vyplývajúca z výpovede žalovaného ako aj z informatívneho výpisu SPP, že po ukončení zmluvy so žalobcom následne žalovaný od 01.01.2017 uzavrel zmluvu o dodávke zemného plynu na dané odberné miesto (teda nie spoločnosť ZOBORTRANS, s. r. o.). Dodávka energií je jedna z dôležitých súčastí prevádzky väčšiny nehnuteľností, a ani v tomto prípade nie je možné ju odčleniť od predávanej časti podniku. Žalovaný nepredložil dôkazy preukazujúce tvrdenie, že nie je pasívne legitimovaným v tomto spore. Keďže od 01.01.2017 mal žalovaný uzavretú na dané odberné miesto novú zmluvu, pričom pred koncom obdobia dohodnutého so žalobcom na dodávku zemného plynu si žalovaný týmto spôsobom vybral nového dodávateľa.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný odoberal zemný plyn v areáli Dvorčianska, keďže vyplývajúci z LV č. XXXX, v čase dodávky zemného plynu v mesiaci december 2016 bol už žalovaný vlastníkom uvedeného areálu. S vyjadrením žalovaného, že plyn odoberala spoločnosť ZOBORTRANS, s. r. o., sa súd nestotožnil, nakoľko sa jednalo o dodávku plynu do odberného miesta, ktorého trafostanica ako aj pozemok, na ktorom sa nachádza, sú vo vlastníctve žalovaného, a z tejto stanice bol plyn distribuovaný do nehnuteľností nachádzajúcich sa v priemyselnom areáli na Dvorčianskej, ktorý žalovaný získal do svojho vlastníctva na základe Zmluvy o predaji časti podniku. Spoločnosť ZOBORTRANS, s. r. o. už v mesiaci december 2016 nemala vlastnícke právo k danej časti podniku. Činnosť podniku v tomto areáli prevádzkoval práve žalovaný, ktorý k prevádzke podniku využíval aj odbery energií.

5. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkou žalovaného, že faktúra č. XXXXXXXXXXXX je vystavená na spoločnosť ZOBORTRANS, s.r.o. a nie na žalovaného. Uviedol, že faktúra je len účtovným dokladom a vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu nesprávne vystavená faktúra nie je dôvodom, pre ktorý by si žalobca nemohol uplatniť svoj nárok. Táto skutočnosť však podľa súdu prvej inštancie má vplyv na uplatnenie nároku na úrok z omeškania. Keďže faktúra bola nesprávne zaslaná spoločnosti ZOBORTRANS, s. r. o., keď skutočnosť o predaji podniku žalovaný žalobcovi neoznámil, žalobcovi nie je možné priznať nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti uvedenom v uvedenej faktúre, ale až po doručení predžalobnej výzvy. Vo zvyšnej časti predstavujúcej nárok na úrok z omeškania zamietol.

6. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 15Cob/114/2018-166 zo dňa 14.5.2019, ktorým v prvom výroku rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III., potvrdil. Druhým výrokom odvolanie žalovaného voči výroku II. odmietol a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolanie žalovaného proti výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné a proti výroku II. nie je podané oprávnenou osobou. Ďalej poukázal na to, že odvolacie námietky žalobcu vo veci samej boli sčasti totožné s námietkami, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie, a tieto nemohli podľa odvolacieho súdu prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

8. Odvolací súd skonštatoval správnosť zistení a záverov súdu prvej inštancie. Žalovaný v konaní pred prvoinštančným súdom potvrdil, že dňa 01.08.2016 došlo k uzatvoreniu zmluvy o predaji časti podniku medzi žalovaným a ZOBORTRANS, s. r. o., na základe ktorej žalovaný kúpil časť podniku spoločnosti

ZOBORTRANS, s. r. o., a to „Doprava Dvorčianska“, ktorá bola samostatným organizačným útvarom ZOBORTRANS, s. r. o. Uvedená prevádzka sa nachádzala v areáli (nehnuteľnosti) odberného miesta Dvorčianska 74, ktorej vlastníkom sa predajom časti podniku stal žalovaný. Na kupujúceho tak prešli všetky práva a záväzky, ktoré slúžili k prevádzkovaniu prevedenej časti podniku. Odber plynu žalovaným v rozhodnom období potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 14.03.2018 aj samotný konateľ žalovaného. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako účelové, keďže z výpovede konateľa žalovaného nepochybne vyplynulo, že na žalovaného ako kupujúceho prešli aj záväzky vyplývajúce zo zmluvy o združenej dodávke zemného plynu, ktoré priamo súviseli s prevádzkovaním prevedenej časti podniku do konca roka 2016.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, ktorým žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne alebo aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Zároveň dovolateľ navrhol, aby dovolací súd odložil právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

11. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a rozhodnutie nespĺňa podľa dovolateľa kvalitatívne požiadavky kladené na súdne rozhodnutia, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Zároveň porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa žalovaného spočíva i v tom, že súdy nižšej inštancie, vyhodnocovali prostriedky procesnej obrany a procesného útoku uplatnené sporovými stranami jednostranne v prospech žalobcu, čím narušili rovnosť zbraní strán civilného sporového konania.

12. Podľa dovolateľa sa odvolací súd v odôvodnení nedostatočne resp. vôbec nevysporiadal s rozsiahlymi a relevantnými námietkami žalovaného, v dôsledku čoho odvolací súd postupoval a rozhodol v rozpore s ustanoveniami CSP a ústavne chráneným právom žalovaného na spravodlivý proces. Nie je zrejmé, na základe akého zhodnotenia a akých dôkazov mali súdy nižšej inštancie dospieť k jednoznačnému záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Odvolací súd sa nijakým spôsobom nevyjadroval k námietkam žalovaného, ktorý poukazoval na štyri odvolacie dôvody, odvolací súd v odôvodnení len stručným opisom časti skutkových zistení súdu prvej inštancie a bez odkazu na ustanovenia právnych predpisov konštatoval účelovosť procesnej obrany žalovaného.

13. Podľa dovolateľa je odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia v rozpore s ust. § 387 ods. 3 CSP, a preto odôvodnenie rozhodnutia nepovažoval za také, ktoré by spĺňalo požiadavky kladené pre odôvodnenia súdnych rozhodnutí, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. V súvislosti s vykonaným dokazovaním, ako i spôsobom, akým súdy pristúpili k jeho vyhodnoveniu, najmä posudzovaniu skutkových tvrdení sporových strán sa dovolateľ domnieval, že oba súdy konali v rozpore s ust. čl. 6 ods. 1 CSP, ktorý zakotvuje zásadu rovnosti zbraní strán sporu.

14. Ďalej uviedol, že odvolací súd spoločne so súdom prvej inštancie nesprávne posúdili právnu otázku s významom pre rozhodnutie vo veci, a to otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného s ohľadom na prechod záväzku podľa ust. § 477 ObZ v spojení s ust. § 487 ObZ. Pri prevode určite a jasne špecifikovanej časti podniku ako samostatnej organizačnej zložky nebol uvedený záväzok odoberať plyn od žalobcu a platiť žalobcovi za odber zemného plynu podľa zmluvy o združenej dodávke zemného plynu zo dňa 15.12.2015, ktorej žalovaný nebol účastníkom, ani odoberateľom zemného plynu, a ani vlastníkom odberného miesta. K uvedenému uviedol, že (záväzok)

a) neslúžil na prevádzkovanie predmetnej časti podniku prevádzanej na žalovaného podľa zmluvy o predaji časti podniku,

b) nebol v zmluve o predaji časti podniku zo dňa 01.08.2016 do predmetu prevodu (prevádzanej časti podniku) zahrnutý, a teda v zmluve ani špecifikovaný,
c) nebolo vôľou účastníkov zmluvy o prevode časti podniku zo dňa 01.08.2016 zahrnúť (záväzok) do prevádzanej časti podniku, a teda ani do predmetu predaja podľa zmluvy o predaji časti podniku, t. j. previesť na žalovaného.

15. Ohľadom pasívnej vecnej legitímácii žalovaný nesúhlasil s konštatovaním súdov nižšej inštancie, že je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko prechod práv a povinností plynúcich zo zmluvy o predaji časti podniku netvorili predmet predaja časti podniku. Práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o združenej dodávke zemného plynu zo dňa 15.12.2015 neslúžili na prevádzkovanie len predmetnej prevádzanej časti podniku a ani nebola táto zmluva v zmluve o predaji časti podniku uvedená.

16. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že z dovolania žalovaného vyplýva len subjektívna nespokojnosť s výsledkom sporu. K žalovaným vymedzenému dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že v dovolaní nesformuloval žiadnu otázku zásadného právneho významu, len konštatoval, že dovolací súd ešte nejakú otázku neriešil. V dovolaní absentuje jednoznačné vymedzenie dovolacích dôvodov tak, ako to vyžaduje súdna prax dovolacieho súdu a dovolanie je potrebné považovať za neprípustné.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné, avšak nie je dôvodné a treba ho zamietnuť.

18. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie

citovaných zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

23. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces najmä tým, že odvolací súd svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnil a nezaoberal sa námietkami a argumentami žalovaného, a že rozhodnutie je arbitrárne. Prípustnosť zároveň vyvodzuje aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa ktorého, ak rozhodnutie odvolacieho v súde záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

24. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

25. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

26. Dovolateľ podstatnú časť argumentácie, ktorou odôvodnil zásah do svojho práva na spravodlivý súdny proces, venoval tomu, že súdy sa nezaoberali jeho námietkami a nezohľadnili jeho argumenty. Porušenie práva na spravodlivý proces videl tiež v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré považoval za arbitrárne.

27. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

28. Podľa ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

29. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

30. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

31. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí

nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejme dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

33. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

34. Najvyšší súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

35. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

36. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní a hodnotení dôkazov súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

37. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

38. Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa s námietkami žalovaného zaoberal, tieto zhodnotil a vyhodnotil ich aj s ohľadom na výpoveď samotného konateľa žalovaného ako účelové, keďže z jeho výpovede vyplynulo, že na žalovaného prešli aj záväzky zo zmluvy o združenej dodávke zemného plynu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd v rozhodnutí výslovne konštatoval, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že námietky žalovaného sú z časti totožné s tými, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie. S týmito sa vysporiadal súd prvej inštancie a v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť odlišné rozhodnutie vo veci, keďže odvolací súd konštatoval prechod záväzku zo zmluvy o združenej dodávke zemného plynu na žalovaného na základe zmluvy o predaji časti podniku. Odvolací súd zdôraznil, že „Žalovaný v konaní pred prvoinštančným súdom potvrdil, že dňa 01.08.2016 došlo k uzatvoreniu zmluvy o predaji časti podniku medzi žalovaným a ZOBORTRANS, s. r. o., na základe ktorej žalovaný kúpil časť podniku spoločnosti ZOBORTRANS, s. r. o., a to „Doprava Dvorčianska“, ktorá bola samostatným organizačným útvarom ZOBORTRANS, s. r. o. Uvedená prevádzka sa nachádzala v areáli (nehnuteľnosti) odberného miesta Dvorčianska 74, ktorej vlastníkom sa predajom časti podniku stal žalovaný. Na kupujúceho tak prešli všetky práva a záväzky, ktoré slúžili k prevádzkovaniu prevedenej časti podniku.“

39. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky po zhodnotení namietaných skutočností, dospel k záveru, že žalovaný tieto nedôvodne namietal a prípustnosť dovolania s poukazom a ustanovenie § 420 písm. f/ CSP nepreukázal.

41. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť dovolania aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

42. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí:

a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/216/2017). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi

odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

43. Za dovolacím súdom dosiaľ nevyriešenú označil dovolateľ otázku „prechodu záväzku podľa ust. § 477 ObZ v spojení s ust. § 487 ObZ pri prevode určite a jasne špecifikovanej časti podniku ako samostatnej organizačnej zložky napriek tomu, že záväzok odoberať plyn od žalobcu a platiť žalobcovi za odber zemného plynu podľa zmluvy o združenej dodávke zemného plynu zo dňa 15.12.2015, ktorej žalovaný nebol účastníkom, odoberateľom zemného plynu a ani vlastníkom odberného miesta

a) neslúžil na prevádzkovanie predmetnej časti podniku,

b) nebol v zmluve o predaji časti podniku zo dňa 1.8.2016 do predmetu prevodu zahrnutý a c) nebolo vôľou účastníkov zmluvy o prevode časti podniku zahrnúť do prevádzanej časti podniku (záväzok), a teda ani do predmetu predaja podľa zmluvy o predaji časti podniku.“

44. Z rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie výslovne (s poukazom na závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania) vyplýva, že predajom časti podniku došlo aj k predaju odberného miesta plynu na Dvorčianskej na žalovaného, pričom súdy vyslovili záver, že „skutočnosť, že priamo zmluvný záväzok zo zmluvy o združenej dodávke plynu zo dňa 15.12.2015 nie je v zmluve o predaji časti podniku uvedený v zozname prechádzajúcich záväzkov z predávajúceho na kupujúceho, neznamená, že tento nie je súčasťou prevádzanej časti podniku. Na kupujúceho prešli všetky práva a záväzky, ktoré slúžia k prevádzkovaniu predávanej časti podniku. Kupujúci je v zmysle zákona zaviazaný prevziať záväzky predávajúceho súvisiace s predávanou časťou podniku. Je nepochybné, že dodávka zemného plynu do tohto odberného miesta bola súčasťou prevádzky areálu na Dvorčianskej, a teda aj táto prešla na žalovaného ako kupujúceho. Fakturovaná dodávka zemného plynu bola za obdobie mesiaca december roku 2016. V tomto čase už bol areál na Dvorčianskej vo vlastníctve žalovaného a tento ho používal na prevádzkovanie svojej činnosti.“

45. Vo veci prejednávanej dovolateľ žiada zodpovedanie otázky určitosti prechodu práv a povinností pri predaji časti podniku, keď za nesprávne považuje právne závery súdov nižšej inštancie, že na kupujúceho prechádzajú aj také práva a záväzky, ktoré si strany výslovne nevymienili v rámci predmetu zmluvy.

46. Podľa ust. § 477 ods. 1 ObZ na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje.

47. V súvislosti so zmluvou o predaji podniku doposiaľ za ustálenú judikatúru možno považovať rozhodnutie najvyššieho súdu, podľa ktorého zmluva o predaji podniku zakladá záväzkový vzťah súkromnoprávnej povahy, ktorého subjekty (predávajúci a kupujúci) majú rovnoprávne postavenie. Na jej základe prechádzajú záväzky vzniknuté len zo záväzkových vzťahov bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú obchodnú povahu; neprechádzajú však záväzky verejnoprávnej povahy, ako je platenie daní či poisťného (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 MCdo 11/2004 publikovaný v ZSP č. 19/2007). Najvyšší súd ako súd odvolací tiež vyslovil, že pri predaji podniku prechádzajú na kupujúceho všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje a predávajúci zo zákona ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim. Pri následnom predaji podniku nedochádza k zániku tohto ručenia, pokiaľ ním zabezpečený záväzok trvá aj naďalej (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Obo 231/2002 publikovaný v ZSP č. ZSP 82/2003).

48. Otázka prechodu záväzku v súvislosti s povinnosťou tento identifikovať priamo v zmluve o predaji časti podniku doposiaľ nebola riešená dovolacím súdom, dovolanie je teda prípustné, avšak nie je dôvodné, keď dovolací súd dospel k záveru, že právne úvahy k tejto otázke vyslovené súdmi nižšej inštancie sú správne.

49. Ustanovenie § 477 ObZ má kogentný charakter, čo vylučuje možnosť, aby sa zmluvné strany dohodli odchyľne od tejto úpravy, alebo aby jeho použitie vylúčili. Tu treba zdôrazniť, že z ust. § 476

ods. 1 ObZ vyplýva, že podstatnou časťou tejto typovej zmluvy je záväzok kupujúceho prevziať záväzky predávajúceho súvisiace s podnikom a pokiaľ by sa zmluvné strany dohodli, že niektoré záväzky predávajúceho súvisiace s podnikom na kupujúceho neprechádzajú, zmluva o predaji podniku by nebola platne uzavretá. Dňom účinnosti zmluvy o predaji podniku ex lege na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje, bez ohľadu na právny dôvod ich vzniku, a to všetkých práv a majetkových hodnôt ako aj záväzkov, ktoré súvisia s podnikom, v tomto prípade s časťou podniku, bez potreby ich taxatívneho vymienenia v zmluve samotnej. Nevyžaduje sa dokonca ani súhlas veriteľa s prechodom záväzku (na rozdiel od úpravy prevzatia dlhu podľa § 531 ods. 1 OZ).

50. Právnym dôsledkom predaja podniku je jednoznačne prechod povinností z predávajúceho na kupujúceho. Ako sa uvádza aj v odbornej literatúre, zákonná formulácia uvedená v odseku 1 ustanovenia § 477 ObZ môže evokovať rôzny výklad, pokiaľ ide o rozsah práv a povinností, ktoré sú predmetom prevodu a v dôsledku nejednoznačnej formulácie sa vyskytujú aj právne názory, podľa ktorých je rozsah práv a záväzkov, ktoré sú predmetom prevodu, vecou dohody zmluvných strán. Aplikáciou najmä gramatického a teleologického výkladu v kontexte zámeru zákonodarcu, čo je potrebné touto zmluvou upraviť a aké dôsledky sa ňou majú dosiahnuť tak, aby bola zachovaná právna istota nielen v ich bilaterálnom vzťahu, ale najmä vo vzťahu k tretím osobám, dovolací súd uzavrel, že odsek 1 ustanovenia § 477 ObZ je potrebné interpretovať (ak v osobitnej zákonnej úprave nie je určené inak) tak, že na základe zmluvy o predaji podniku dochádza k prechodu všetkých práv a záväzkov, ktoré sa týkajú predávaného podniku alebo jeho časti, a nielen tých, ktoré strany v zmluve identifikujú spôsobom demonštratívneho výpočtu prevádzaných práv a povinností (tak, ako vo veci prejednávanej - použijúc výraz najmä pri vymedzení záväzkov, na ktoré sa prevod vzťahuje). Bolo by popretím účelu tohto zmluvného typu, pokiaľ by bolo potrebné definovať a jednoznačne určiť všetky práva a povinnosti, ktoré majú byť predmetom prevodu, keď účelom zmluvy je zabezpečiť hladký prevod podniku resp. jeho časti ako celku (a tu aj v kontexte s osobitnou úpravou obsiahnutou v odseku 3 cit. ustanovenia). K prechodu práv a záväzkov tak dochádza ex lege, aj keby tieto práva a záväzky (povinnosti) neboli v zmluve identifikované, ak sa týkajú odpredávaného podniku alebo jeho časti. Zákonné určenie rozsahu práv a záväzkov dikciou „na ktoré sa predaj vzťahuje“, bude určujúcim najmä pri predaji časti podniku, ale aj pri predaji celého podniku, pričom predmetom predaja nebudú také práva a povinnosti, ktoré nesúvisia s odpredávaným podnikom (rovnako Patakyová, M. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 5. vydanie. Bratislava. C. H. Beck, 2016, str. 723).

51. Otázka, či určitá vec/právo/povinnosť súvisí či nesúvisí s odpredávaným podnikom, je otázkou zisťovania skutkového stavu. Vo veci prejednávanej konajúce súdy túto skutkovú otázku zodpovedali preskúmateľným spôsobom, kedy ustálili, že ak bol predmetom prevodu časti podniku ucelený a aj nehnuteľnosťami a osobitosťou prevádzky definovateľný podnik „Doprava Dvorčianska“, potom aj povinnosti zo zmluvy vzťahujúcej sa k tejto prevádzke museli prejsť prevodom časti podniku na žalovaného, čomu nemožno zo strany dovolacieho súdu vytknúť ani arbitrárnosť, ani prekvapivosť, vzhľadom na to, že obranou žalovaného v konaní bolo to, že pokiaľ určitá povinnosť mala na žalovaného prejsť, musela by byť vymienená v zmluve o predaji časti podniku, a len podporne poukazoval na to, že sporná zmluva nesúvisela s prevádzanou časťou podniku, čo však v konaní vykonaním dôkazov predložených žalobcom konajúce súdy vyhodnotili ako účelovú obranu. Napokon len na okraj dovolací súd poukazuje na to, že samotný dovolateľ uvádza v dovolaní, že „V tomto zmysle je nepochybne možné určité práva a záväzky nezahrnúť do prevodu (predaja časti podniku), resp. ich z predaja legitímne vylúčiť.“ (str. 13 dovolania). Táto úvaha v zásade konvenuje aj uvedenej úvahe dovolacieho súdu, dovolateľ sa však mylne domnieva, že z takejto úvahy vyplýva povinnosť identifikovať prevádzané povinnosti priamo v zmluve o predaji časti podniku. Správnu je však tá úvaha, že pokiaľ by skutočne určité práva či povinnosti mienili strany z predaja časti podniku vylúčiť, a to práve s ohľadom na to, že s prevádzanou časťou nesúvisia (resp. môžu vzbudzovať pochybnosť o tom, či sú alebo nie sú predmetom prevodu), je potrebné ich výslovne v zmluve označiť, čo však vo veci prejednávanej nebolo ani tvrdené, ani dokazovaním preukázané (z obsahu zmluvy takto vylúčka nevyplýva).

52. Predmetom prevodu sú teda všetky záväzky súvisiace s predávanou časťou podniku, záväzok zo zmluvy o združenej dodávke plynu zo dňa 15.12.2015 nepochybne súvisí s prevádzanou časťou podniku

(tu je logickou úvahou konajúcich súdov, že toto osvedčuje aj skutočnosť, že žalovaný na rovnaké odberné miesto uzavrel od 01.01.2017 novú zmluvu s iným dodávateľom plynu, teda plyn v tomto odbernom mieste žalovaný odoberal aj v rozhodnom období decembra 2016).

53. Dovolací súd tak dospel k nasledovnému záveru:

I. Ustanovenie § 477 ods. 1 ObZ v spojení s § 263 ods. 1 ObZ má kogentný charakter, teda strany v zmluve o predaji podniku nemôžu vylúčiť z predaja časť záväzkov, ktoré súvisia s prevádzanou časťou podniku.

II. Pre platnosť prechodu práv a povinností podľa zmluvy o prevode podniku na kupujúceho sa nevyžaduje, aby záväzky súvisiace s podnikom alebo jeho časťou boli v zmluve presne identifikované.

54. Dovolací súd, preto dospel k záveru, že žalovaný nedôvodne odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci a jeho dovolanie smeruje proti vecne správne rozhodnutiu odvolacieho súdu.

55. Vzhľadom na to, že v rozhodovanej veci odvolací súd správne posúdil právnu otázku podstatnú pre rozhodnutie vo veci, pričom konanie nie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd podľa ustanovenia § 448 CSP dovolanie žalovaného, ako nedôvodné zamietol.

56. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

57. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.